

Bana Senin Dilinde Ve Dininde Dua Et

– Nezahat KAYA · 15 Mart 2021

"Bana senin dilinde ve dininde dua et!.."

Bu cümle zaman zaman aklıma gelir. Beynimin bir köşesine kazınıp yerleşmiş çıkmıyor, silinmiyor.

Hiç düşündünüz hem kendiniz hem de başkaları ve hatta sizin dininizden olmayanlar için dualar ne kadar önemlidir. Hayatınızda yer tutan dualar ne zaman lazımdır? Beklentiniz nedir dualardan, ya da dua ettiğinizde neler değişir yaşantınızda ve nelerin değişmesini istersiniz...

Aslında hepimiz bir insan ve kul olarak yaptığımız az ya da çok dualarımız vardır muhakkak. Hatta isteriz ki yaptığımız dualar hemen neticesine ve yerine ulaşsın da şu gönlümüzden geçen şeylerin vuslatına erelim.

Duaların her insan gibi benim için de yeri şüphesiz çok önemlidir. İtiraf edebilirim ki hayatımın, düşüncelerimin ve hatta sabah kalktığım an güne başlangıcımın temelidir.

Hıristiyan dinine mensup ya da bir hıristiyan gibi yaşamış birinin benden son nefesinde dua istemesini hâlâ bugünkü gibi yüreğim sızlayarak içimde hissetmekteyim.

Sözünü ettiğim kişi benim işim gereği, hasta-hemşire ilişkisinde olan bir insan olsa da zaman içinde bu biraz da kendini samimiyete, birbirimizi tanımaya kapı aralamış karşılıklı sevgimiz güvene bırakmıştı kendini. Hastam (N.vd B.) 100 yaşını 19 gün geçmiş güzel huyları olan bir insandı. Oturuşu dik ,kararlı, sözünü esirgemezdi. Kadın olmasına rağmen herkes ona general ismini takmıştı. Bana göre tatlı sertti.

İki günlük bir izinden sonra akşam nöbetini devralmak için servise geldiğimde mesai arkadaşlarımdan ve raporlardan hastamın ölüm döşeginde son anlarının mücadelesinde olduğunu öğrendim.

Hasta odasına girdiğimde her zamanki gibi selam verdim. Biliyordum ki o benim sesimi ta uzaktan, koridorun başında olsa bile tanırды. Hastam başını bile çeviremedi, önünde durdum, elini tuttum, beni gözleriyle takip ederek selam verdi. Zor duyulur bir sesle, "Geldin mi" diyerek zorla bir şeyler mırıldanmaya çalıştı. Ne söylediğini, anlamak için kendisine en yakın mesafede yaklaşıp kulak verdim... "Bana senin dilinde ve dininde dua et!.." Şaşırılmış ama bir o kadar da duygulanıp sevinmiştim. Hemen yanına oturup bir elim elinde diğeri alnında olmak üzere aklıma gelen duaları onun duyabileceği şekilde hafif bir sesle okuyunca yorulmuş derin bir uykuya dalmıştı. Ertesi gün yine akşam nöbetimde servise gelince onun hâlâ yaşadığını bildirdiler. Nöbet teslimini devralmadan hemen yanına gittim. Hissediyor ve biliyordum ki o beni bekliyordu. Sessizce başucuna oturdum. Geldiğimi anlaması için selamlayıp "Ben geldim" dedim ve yine aynı şekilde dualarımı edip, biraz okşayıp " Şimdi dinlen uyumaya çalış, ben

buralarda, seninleyim” dedim. Gözlerini bile zor açıyordu. Yüzünde derin bir huşu ve memnuniyetle beraber bir güzellik vardı.

Servis kuralımız gereği Palyatif bakımın son aşamasında on beş dakikada bir hastaya dönüp bakarız. Ben on beş dakikayı beklemeden sürekli odasına girip çıktım. Çok sürmemiş daha 2 saat aradan geçmeden hastam vefat etmişti. Bu arada sık sık yanına gidişimle ona varlığımı hissettirmiştim.

Hastamın naaşı için gerekli işlemleri yapıp morga kaldırılması için geçen zamanda hep yanında olup onu kapıya kadar uğurlamıştım. Geride çok fazla aile bireyleri yok ama eşi dostu çoktu. Fransa’da yaşayan küçük yeğeni geldiğinde cenaze töreninde onun vasiyeti üzerine aile bireyi olarak yanlarında yer almıştım.

Hissediyordum ki yine o benden güç alarak, güven içinde son nefesini vermişti. Dualarımla son görevimde bile onunlaydım, onu yalnız bırakmamıştım. Belki de ben bir sebeptim onun için, bilemiyorum ve “Takdir Yüce Allah’ın” demekteyim.

Şimdi ne mi oldu? Rahmet pınarlarından topladığım duaları onun adını da anarak her daim gönderiyorum. Mayıs’ın 19’u onun ölüm yıldönümü ve o gün yüzüm ona dönük durur. Arkasından yaptığım duaları ise Mevlâ’m kabul eder inşaallah...

Nezahat YILDIZ KAYA
13 Ekim 2009 Salı